

I. felvonás

Hajsza a Kegyvesztett után

5. fejezet

Közeleg a Sötétség...

Tizenkét perccel a Demetreus pusztulása előtt:

Egy fiatal lány állt a Hephaistos hídján, körülötte a II. Birodalom ellen titokban felkelő rohamosztagosok és tisztek egész hada nyüzsgött. Az első ránézésre húsz évesnek sem tűnő sith szép arccal, hosszú, fekete egyenes szálú hajjal, valamint csodás, mély, kék szemekkel állt a Kratos fortyogó katlana előtt. Korábban is találkozott már Traya úrnővel, sőt maga Darth Travis színe előtt is megfordult már egy párszor. Tudta, hogy az ifjú togruta kemény ellenfél lehet, ám bízott Ray Aratan rátermettségében. A kérdés csak az: oda tudja-e csalni a galaxis örökösét?

- A Gemini leszállt a Kegyvesztett által megadott helyen – jelent meg Sharon a semmiből. Régebben a hátán is végigfutkosott a hideg a holografikus mesterséges intelligencia váratlan és rendszertelen megjelenéseit miatt, de most már megszokta.

- Nagyszerű – jelent meg egy szelíd mosoly a lány arcán.

- Felsugározzuk, Úrnőm? – kérdezte Crawley, az első tiszt. Igazság szerint neki (és a többieknek) az ötletelésén kívül semmi szerepe sincs a hajó irányításban. Az első ránézésre ázsiaiinak tűnő, kék szemű, barna, copfos hajú Sharon egyedül is boldogul vele – s így is irányította a dolgokat az elmúlt négyszázezer évben.

De most már a fekete köpenyes úrnő parancsnoksága alá tartozik – ő most kivételesen lehajtotta a csuklyáját. A Hephaistos azon kevés helyeknek az egyike, ahol nem kell elrejtene a kilétét. Itt tökéletesen elfogadják a létezését.

- Még ne – ingatta meg a fejét finoman a lány. – Várjuk meg, amíg Aratan elveri, utána már talán megalkuvóbb lesz velünk, és könnyebben elfogadja a céljainkat.

- A személyiségi alprogramjaim alapján, sosem fog önként együtt működni – jelent meg ismét Sharon, ezúttal húsz centire a lány orra előtt.

- Aratanról is ezt mondtad, nemde?

A mesterséges intelligenciától igen szokatlan módon, most nem érkezett felelet. Sharon egyszerűen csak eltűnt, aztán egy vörösés téraplakot lehetett felfedezni a távolban. Hirtelen sárgás fények kezdtek égni az egész hajótesten – ami egy különös, a riasztásokra emlékeztető, éles lármával párosult. Valami történt odakint.

- 4-es szintű riadó, moderált fenyegetés! – jelent meg a helyiség másik oldalán Sharon. Amikor hátrafordult, meglepte, hogy mindenki kerek szemekkel néz rá.

- Moderált? Eddig a 6-os volt a legmagasabb és arra azt mondtad, hogy enyhén veszélyes szituáció... – értetlenkedett a felfoghatatlanon az úrnő. – Most akkor ez mit akart jelenteni? Csak egy hajó jött, azt meg egész flottára mondtad.

Sharon nem szólt semmit, ehelyett legyintett egyet, és egy három dimenziós, színes hologram jelent meg a lány orra előtt. Azonnal felismerte, hogy mi az.

- A Demetreus? Hogy kerül ide a Demetreus? Meg mi az, hogy ez csak 4-es?

- A fenyegetési skála 12-től 1-ig tart, az 1-es a legmagasabb, a 12-es a lehető legjelentéktelenebb – magyarázta a legszükségtelebb dolgot az M.I..

- És akkor mi lesz az 1-es, ha a galaxis legerősebb hajója csak 4-es?!

- Imádkozzon, hogy arra sosem fog sor kerülni...

Eközben a Demetreus fedélzetén:

- Synthia, mi a fészkes fene van előttünk már megint? – vakarta a fejét Sidis. A szőke hajú nőszemély persze azonnal elé tolt egy hologramot a világosszürke csillaghajóról, ami az égardta világon semmit sem mondott az urának.

- A külső diagnosztika alapján ez itt a Hephaistos. A hajó eredete ismeretlen, mindazonáltal, a konstrukció nagyban megegyezik az enyémmel. Ugyanabból az anyagból

készült, a burkolaton lévő mikro-nyomok alapján az eljárás is ugyanaz volt, vagy pedig csak nagyon hasonló. A fegyverzete első sorban plazmalövegekből, valamint egy nagy erejű sugárlövegből áll. A hajtóművek ugyanazok, a sebessége opcionális, az ugrómeghajtása egyelőre teljes üzemképes. Teleportációs rendszer működik, a legénység szám közel ezerötyszáz fő. Torpedók száma rendben.

- Jó, jó, jó... És ez mégis mit jelent? Elbírunk vele, vagy sem? – kezdte megenni Sidis.

- A Demetreus erősebb konstrukció, fejlettebb pajzsokkal van ellátva, valamint több löveggel szerelték fel. Elbírunk vele, amennyiben sikerült kilőni a Hephaistosról indított torpedókat, és nem adunk nekik túl sok lehetőséget az ugrálásra.

- Ugrálásra?! – vakarta a kopasz fejét a sith.

Sidis hamar választ kapott a kérdésére – méghozzá tettek formájában. Az eddig még a távolban lévő Hephaistos kisiklott a bolygó légköréből, aztán egy fehér villanás, és máris az orruk előtt volt a hatalmas szörnyeteg.

- Minden löveggel tüzet nyitok – jelentette az egyértelmű teendőjét Synthia. Bár azt már előre lehetett látni, hogy az úrnő hajója fog először löni.

Kékes plazmalyábok hagyták el a világosszürke csillaghajó lövegeit, majd a forró energialövedékeket hatalmas robajjal érkeztek a Demetreus pajzsaiba. Sidis öreg bárkájának jóval több lövege volt, ezért biztos volt abba, hogy most ütős válasszal fog szolgálni a kéréstlen agresszióra. Az első baráti lövések becsapódása nyomán, már mindkét hajó pajzsai kékeses ragyogtak a megpróbáltatásaik nyomán – ekkor a lány úgy döntött, ideje előhúzni az első számú ütőkártyájukat.

A legtöbb faj gyors és precíz támadásokra szokta használni a sugárlövegeket, azonban a Hephaistos építői (már megint) túlméretezték a játékuakat. A kétszáz méter széles, kék lézernyaláb rettenetes erővel csapódott bele a Demetreusba, melynek a pajzsai alig tudták kivédeni az energiáját. Sidis majdnem felesett, de azért parancsot adott a tüzelés folytatására. Mire a fekete hajó ösztüze komoly energiákat vont volna el a Hephaistos pajzsából, az aktiválta az ugróhajtóművét.

Egy újabb fehér villanás, és az ellenséges hajó (látszólag) már sehol sem volt.

- Mi a fészkes fene volt ez?! – fordult az M.I. felé haragosan a férfi.

- Ez egy szinte teljes működőképes hajója volt egy már rég elfeledett népnek.

- Szinte? – ragadt ki egy látszólag oda nem illő szót Sidis.

- Az utolsó pásztázás megerősítette, hogy a Hephaistos rendelkezik ugyan időugrásra alkalmas rendszerekkel, azonban az ottani időkapu magja nem működőképes – kezdett magyarázkodni Synthia. – Habár, nekünk megszámlálhatatlan mennyiségű hátrányunk van, az ellenséges hajó sem teljesen működőképes.

- És ez most hogy akar segíteni rajtunk?

- Nem tudnak visszamenni a múltba, hogy egy sebezhető helyzetben telessenek el minket láb alól. Megannyi, az én időmben zajló háborúval ellentétben: ez csak a jelenre korlátozódik. Ám azt sajnálatosan meg kell említenem, hogy még mindig visszajöhetnek, hogy befejezzék a fémunkát. A pajzsok 73%-os állapotát, valamint az ugrások megakadályozására való törekvéseimet tekintve, ez elég valószínű eshetőség.

- Azt esetleg meg tudnád mondani, hogy mikor? – érdeklődött a sith.

- Most.

Újabb veszedelmes, fehér villanás, és a Hephaistos pont a fejük fölött volt. Synthia tudta, hogy mozgás közben nehezebben érnek célra a torpedók, ezért sebes vágtaiba kezdett – amelyet a kicsit (és ezért gyorsabb) rivális könnyedén tartani tudott.

Egy kis ideig egymás felett körözve folyt a harc, sebesen cikáztak köztük ide-oda a szuperforró plazmalyábok. Mivel a Demetreus több löveggel rendelkezett, ezért ebben a

fordulóban Sidis felé kezdett billenni a mérleg. Azonban az úrnő nem volt hajlandó ennyiben hagyni a dolgot – ha már Aratant is kénytelen volt hátrahagyni a küzdelem idejére.

- Élesítsék a torpedókat! – utasította (első sorban) Sharonnak.
- Ilyen körülmények között, a becsléseim szerint csak a 27,43%-uk érhet célba – felelte a mesterséges intelligencia. – Azt javaslom, hogy...
- Lődd már ki őket!!! – ordított rá a lány.

A meglehetősen haragos szavak után valami olyasmi történt, amit soha senki sem láthatott volna előre. Ugyan az úrnő csak a szeme sarkából látta, ám Sharon és Synthia már teljesen biztos volt benne, hogy egy harmadik hajó is rendszerbe érkezett. Egy pillanat alatt meghatározták az eredetét, és úgy döntöttek, hogy elérkezett a köztük folyó küzdelem vége. A Hephaistos beszüntette a tüzelést, aztán elfogó pályára állt a harmadik hajó irányába. Két pillanattal később a Demetreus is ugyanígy cselekedett.

Vörösen fények villódtak a világ egyik legerősebb hajójának a fedélzetén. A vészhelyzeti szirénák olyan hangosan szóltak, mintha már le is lőtték volna őket.

- Mi történt? – kérdezte az úrnő, próbálta higgadtan kezelni a dolgot.
- 1-es szintű fenyegetés észlelve, Végső Szembeszállás protokoll aktiválva! – visszhangozta az egész hajótesten át Sharon. Háromszor is megismételte.
- 1-es?! – kezdte ismét felingerelni magát a fiatal. – Nem azt mondtad, hogy...
- De igen. Attól tartok, parancsnokom, a csata során közvetített energiajelek idevonzották őket. Ez azt jelenti, hogy mindvégig itt voltak a galaxisban.
- Kik? Mégis mi ellen megyünk „szembeszállni”?

A rendíthetetlen érdeklődést egy újabb hologram követte. Egy hatalmas, fekete, roppant lövegek által tűzdelt csillaghajó rajzolódott ki az úrnő kék szemei előtt.

- Nafaren kaptárhajó – kezdte sorolni az adatokat Sharon. – Hossz: huszonötezer kilométer, szélesség: tizenhatezer méter, magasság: négy egység. A típusa ismeretlen, a gyártására megközelítőleg kétezer évvel ezelőtt kerülhetett sor, ez azt jelenti, hogy az következő Invázióra készített hajók egyike.

- Invázióra? Úgy érted...
- A Nafaren megközelítőleg ötszázezer évenként fenekestül feldúlja ezt a szektort, én és a Demetreus a legutóbbi haláljárás után kerültünk ide. Mint mindig, akkor sem volt értelmes élet a galaxisban, az általuk Fémnek nevezett anyagot pedig már maradéktalanul felhasználták. Mivel ez az alkotóelem már szinte teljes újraképződött ebben, valamint a környező negyvenhét galaxisban, sejthető volt, hogy a következő Invázió már csak idő kérdése. Mindazonáltal nem tudhattam, hogy mostanában lesz.

- Óh, csak azt ne mondd, hogy hamarosan százával fognak nyüzsögni itt az ilyen hajók!
- Ez egy meglehetősen valószínűtlen feltételes – nyugtatta meg Sharon, bár utána már megint sikerült felzaklatnia a kedélyeit. – Az előttünk lévő hajó mindössze könnyű és közepes fegyverzettel lett ellátva, a rajta lévő életjelek alapján, nem tartalmaz inváziós csapatokat, mindössze kétszázezer harcost észlelek rajta. A Nafaren ennél sokkalta erőteljesebb kaptárhajókat használ az Invázióira, és általában több tízezer, mintsem néhány száz hajóval érkeznek. Ezeket a hajókat általában öt-, esetenként tízmillió cirkáló szokta kísélni.

- Oké. Tehát, ha ezek idejönnek, akkor végünk van. Megelőzés?
- Az előzetes felmérések alapján nincs olyan faj a megszállási területem, amely ellen tudna állni nekik. Az ilyen esetekben addig gyűjtik az erőiket, amíg teljesen fel nem készülnek a megszállásra, ez akár évszázadokba is beletelhet.

- Akkor meg miért akarjuk lelőni? Az nem veszélyesnek mutatna minket?
- Egy a több tízezerből semmi a Nafarennek. A Végső Szembeszállás protokollt a készítőink ültették belénk, nem sokkal azelőtt, hogy a Nafaren teljesen kiirtotta volna őket. Mindazonáltal, számos olyan nép él a közeli galaxiscsoportokban, amelyek egy kis időre fel

tudnák tartóztatni őket. Ha sikerülne még az invázió előtt elsajátítani az ő tudásukat, és mind a negyvennyolc megszállandó galaxis népei közt gyakorlatba ültetni, akkor talán, esetleg fel tudnánk venni velük a harcot. A protokoll célja nem más, mint a lehető legtöbb ciklusban kilőni egy-egy kaptárhajót, ezzel lehetővé téve a fentebb említett népek beavatkozását. Ha ez egymás után elégszer ismétlődik meg, akkor lehetséges, hogy elegendő veszteséget okozunk nekik ahhoz, hogy örökre letegyenek a galaxiscsoport sorozatos megszállásáról.

- És ez mégis hogy akar segíteni rajtunk?

- Sehogy. Az utolsó nép az Antarion volt, amely elég erős volt ahhoz, hogy legyőzhesse őket, azonban a Nafaren teljesen kiirtotta őket a legutolsó Nagy Háború folyamán. A szövetséges erők teljes megsemmisülése után pontosan 0%-ék az esélye annak, hogy ez a galaxis túlélje az Inváziót. Az egyetlen dolog, amit tehetünk az az, ha esélyt adunk a jövő népeinek. Sajnálom, de őket nem szokás legyőzni...

Időközben a Demetreus fedélzetén:

- A készítőim... Visszatértek... – nézett csodálkozva a monstrumra Synthia.

- Nem is hasonlít egymásra a két hajó – gondolkodott hangosan Sidis. Kezdett megfogalmazódni benne, hogy esetleg az M.I. tévesen van informálva a származásáról, vagy esetleg utólag átprogramozhatták a saját céljaikra.

- Nem válaszolnak a hívásaimra – vált komorra a holografikus nő szép arca.

- Igen, bocsi, még mindig le kell lőnünk őket...

- A Szembeszállás protokoll szerint csak akkor kell felvennünk a harcot, ha van esélyünk, amennyiben a mindkét hajó számításai 0%-ra értékelik az ellenséges hajó elpusztítását, akkor 1-es besorolású parancs van a visszavonulásra. Ennek még ön sem tud ellent mondani – mert arra nem elég Sidis 2-es szintű engedélye.

- És most mennyik is azok az esélyek?

- Ez egy titkos adat...

Mivel mindhárom hajó különös lassúsággal vánszorgott egymás felé, beletelt egy-két percbe, mire lőtávolságba kerülhettek.

- Össztűz minden löveggel, aztán ugorjunk a másik oldalára! – parancsolta a lány.

Sharon szó nélkül engedelmeskedett, hamarosan pusztító lövedékek indultak meg a nafaren kaptárhajó jobboldala felé. A roppant bestia pajzsai kékesen ragyogtak fel a becsapódások nyomán, látszólag meg sem érezték. Ezek után a Demetreus is támadásba lendült, balról ostrom alá véve az ismeretlen erejű szörnyeteget.

A galaxis legerősebb hajóinak a lövései úgy hatottak a kaptárra, mint amikor egy szunnyadó medve fejére ráesik egy érettebb alma. A Nafaren parancsba adta a fegyverzet élesítését, a több mint nyolcszáz méter hosszú lövegek egyesével kezdtek el mozogni, majd rövidesen ráálltak a célpontjaikra. Roppant, kékesen ragyogó tachyon nyalábok hagyták el a vastag csövüket, amelyek úgy valóságos aszteroidákként csapódtak be a támadó hajók törzsébe. A Demetreus három találatot is bekapott, a pajzsa legalább 20% energiától búcsúzhatót el. A Hephaistos azonban jó volt az energialövedékek kerülgetésében.

- Ugorjunk már! – sürgette az M.I-t az úrnő.

- Nem lehetséges. Zavarják a mezoszonikus hajtóműveket.

- Akkor hogy fogunk a... – ekkor egy rettenetes találat érte a hajótestet, melynek köszönhetően hárman is ledőltek a lábukról. Az úrnő most unta meg, hogy mindig áll.

- Pajzsok 62%-on, a Demetreus energiamezeje jelenleg 32-ön áll. Az ellenséges hajó generátorai ezzel szemben több mint 97%-os töltésen állnak – ismertette a lehető legkiábrándítóbb tényeket Sharon. – vesztesre állunk.

- Akkor ideje kilőni azokat a torpedókat, nemde? – vetette fel a lány.
- Torpedók életesítve – hangzott el két másodperc múlva. – Torpedók kilőve...

A következő pillanatokban zömök, fekete torpedók hagyták el a Hephaistos vetőcsöveit, legalább hatvanhárom indított az ellenséges kaptárhajó ellen (ennyi volt nekik összesen). A vörös lángokkal hajtott, rendkívül pusztító entitások sebesen száguldottak az ellenség felé, majd átszáguldottak annak a hatalmas erejű pajzsain. Immár az Oktáviumból készült burkolat volt az egyetlen, amely a kaptárhajó léte és a biztos pusztulása között állt. A lány reménytelenül figyelte, ahogyan a becsapódások nyomán keletkező lángfellegek szinte teljesen elnyelik az ellenséges hajó jobb oldalát. Ám hamar eloszlottak, s amikor ez megtörtént, a nafaren kaptárhajón szinte alig látszódott valamiféle sérülés.

- Alig tudtuk megkarcolni... – bosszankodott elkeseredetten az úrnő.

Még jóformán a mondandója végéhez sem ért, ám még kegyetlenebb fordulat állt be a csata menetében. Az ellenséges hajó újabb sorozatot indított, a T4-es lövegek kékesen izzó nyalábjai áttörték a Demetreus pajzsait, és az utolsó lövés két hosszúkás hajtóművét is letépte az egykoron elpusztíthatatlannak hitt hajónak.

- Pajzsok 2%-on! – jelezte kétségbeesett arccal Sharon. – A Demetreus fény feletti meghajtása kilőve, hamarosan meg fogják semmisíteni. Egyedül már kizárt, hogy boldoguljunk velük. A győzelmi esélyünk pontosan 0%. Vissza kell vonulnunk!

- Kizárt – szögezte le a lány. – Sidis nélkül is meg tudjuk csinálni. Muszáj!

Ekkor egy újabb rettenetes lövés rázta meg a Hephaistos büszke törzsét.

- A főlöveg kilőve, a fegyverzet 43%-a működésképtelen – jelentette az M.I..

- Ez a galaxis két legfejlettebb hajója, az ég szerelmére! Nem győzhetnek le minket! – kiáltotta haragosan a fekete hajú nőszemély.

- Ők a Nafaren, az első faj, ami valaha is megjelent a csillagok közt; a leghatalmasabb nép, amely valaha is felemelkedett. Az ő hajóik nagyobbak, erősebbek és gyorsabbak, mint bármi, amit fel tudnánk sorakoztatni ellenük. Míg ők maguk valóságos istenségek, a harcosak a leggonoszabb és vérszomjasabb dolgok, ami a létezés valaha is magával hordozott... és hamarosan meg fogják szállni ezt a galaxist. Ha most meghalunk, akkor máris elvesztettük a közelgő háborút. A Hephaistos az utolsó remény a kaptár lelövéséhez.

- És éppen most szalasztjuk el a legjobb esélyünket! – tiltakozott a lány.

- Lesz még esélyünk – jelentette ki Sharon. – De valójában még soha senki sem győzte le őket, a galaxisok gyilkosait... a Sötétséget, ahogyan azt az alkotóim emlegetni szokták, mielőtt elragadta volna őket a végzet. Sajnálom, de most a megerősítésed nélkül kell elrendelnem az ugrást.

Rea csak annyit látott, hogy a Demetreus megtépázva száll alá a látatengerben, míg a Hephaistos súrolva a légkört, pont felette lép be a Hipertér vörös árnyai közé. A nafaren kaptárhajót már senki sem láthatta.

Nem sokkal a tragikus események után a Hammer of God is megjelent a színen, majd lambda kompok és TIE vadászgépek jelentek meg mögötte. Travis magánhajója két elit rohamosztagosokat szállító hajóval egyetemben szállt le a jókora, lapos tetejű sziklán. Rea vegyes érzelmekkel járult a Hammer leszállórámpája elé, azonban a határozatlanság legkisebb jelét sem mutatta, amikor leballagott elé a mestere.

- Egyben vagy – állapított meg örömteli arccal a Császár. – Aratan?

- Hát... nem volt semmi egy párbaj, de a végén sikerült belelőknöm a lábába.

- Meghalt? – tette fel az ostoba kérdést Aleya. Őt a togruta észre sem vette eddig.

- Most már biztonságban lehetünk tőle – bólintott megkönnyebbülten a fiatal. – De nem értem... te mit keresel itt egyáltalán? Nem börtönben kéne lenned?

- Segítettem Ray megölésében, cserébe meghagyják az életemet – mondta szelíd mosollyal az arcán, ami hamar lefagyott róla. Travis egyszer csak aktiválta a fénykardját, majd a nő nyakához fogta. Hirtelen senki sem értette, hogy mi történik.

- De... de... – szepegte a nő, ám hamar félbeszakították.

- Térdere, úgy helyezkedj, hogy felém nézz! – utasította a Nagyúr, a twi'lek egyelőre nem tett semmit. Tudta, hogy ezzel csak a kivégzési instrukciókat adják meg neki. A császár előszeretettel folytja meg ily módon azokat, akik elárulják.

- Hé! Valaki elmondaná, hogy mi folyik itt?! – szólt közbe Rea, majdnem közéjük is állt, ám ahhoz nem volt elég hely a már aktivált fénykard miatt.

- Ne üsd bele az orrod olyan dolgokba, amit nem értesz – mondta a mestere.

- Azt mondtad neki, hogy élhet. Hát akkor éljen is! – küzdött az ellensége létéért. Igazság szerint, neki az csak jobb lenne, ha Aleyát most itt helyben megfojtják, azonban a benne lévő jó egyszerűen nem hagyja, hogy ez bekövetkezzen.

- Én megtettem a részem – helyeselt szelíden a twi'lek is.

- Te rendelkez a Képességgel, ez riválissá tesz. A Sith nem tűr meg riválisokat.

- Akkor ennyi? Csak úgy megfojtasz, és elfelejtesz? – kérdezte keseregve.

- Már rég meg kellett volna tennem. Térdre! – ismételte a parancsot a Császár.

- Nem! – tiltakozott ismét Rea. – Most számoltam le Aratannal, ezzel már többre vittem, mint amit valaha is reméltetek tőlem. Én mentem utána, én raktam nyomkövetőt a hajójára és én is mérkőztem meg vele. Készen voltam arra, hogy itt helyben véget fog érni az életem, ami majdnem meg is történt. Ez az én napom, Travis, ma az van, amit én mondok: Aleya él! – nyomatékosította az akaratát.

- Rendben, akkor nem fogom megölni – bólintott rá a dologra Travis, majd menten elkomorodott az arca. – Majd a hóhér – kacagott fel önelégülten, mire majdnem megállt Aleya egyébként is meggyötört szíve. – Nyilvános kivégzés lesz, a nagyra tartott admirális az elárult népe és a cserben hagyott emberei előtt fog megdőglenni a villamosszéken – ekkor legyintett egyet a katonáinak. – Vigyétek!

Két rohamosztagos hamarosan a twi'lek mellé ment. Karperecet raktak a kezére, aztán az egyik komp biztonságába kísérték. Aleya nem állt ellen, tudta, hogy így még rosszabb halál fog várni rá – ám ő szerette minél későbbre halasztani az ilyet.

Ki tudja, hátha majd csoda történik.

- És most csak azért nem kordállak meg, mert most kivételesen büszke vagyok rád – fordult a rakoncátlan tanítványa felé. – Sokat erősödtél a harc során, ezt el kell ismernem, azonban elfelejtettél valami: az engedelmisséget. Tudom, hogy amikor magamhoz vettelek, akkor a seggedbe sem kívántad, hogy a tanítványom lehess, ám én úgy gondolom, hogy ez már változott. Vagy talán tévednék?

- Nem, mesterem – erőltetett magára némi alázatot Rea.

- Helyes. Kapsz egy hét pihenőt, addig rendezd el magadban, hogy minként illik teljesíteni a mestered parancsait. Ha legközelebb azt mondom, hogy ne üldözd, akkor nem üldözöd. És soha, semmi esetre sem szakítsd meg a kapcsolatot, világos?

- Igen, mester – hajtott fejet ismét a tanítvány.

- Elmehetsz – nyugtázta a dolgot Travis.

A lány hamarosan távolodni is kezdett a Nagyúrtól. Bár úgy tűnt, mintha nem igazán lett volna a szívére, hogy inkább leszólták, mintsem dicsérték, azért megértette Travis álláspontját. Mi tagadás, ma nagyon könnyen megölhették volna, ráadásul több mint háromszáz csillagrombolót és egy egész hadsereget kellett mozgósítaniuk miatta – a Taras totális feldúlásáról nem is beszélve. Sok fejfájást okozhatott az öregnek.

- És Traya! – szólt utána a sith.

A lány megtorpant, majd óvatosan fordult felé.

- Ne felejs el vázlatrajzot készíteni arról a hajóról, ami lelőtte a Demetreust! Nagyon vékony a bolygó légköre, biztosan látnod kellett innen. Már elment, amikor mi megérkeztünk. De azért jó lenne elkapni, *vagy valami*.

- Meglesz – nyugtázta a fiatal.

Persze, ő csak azt hitte, hogy tudja, mi végzett Sidis-el és a hajójával...

A Hephaistos a távozás előtt is kapott néhány találatot, már az is kész csoda, hogy egyáltalán el tudta hagyni a harcteret. Amikor kilépett a Hipertérből, még mindig füstölgött, valamint kisebb-nagyobb alkatrész darabok váltak le róla az útja során.

- A károk elhanyagolhatóak, az automata javítórendszer napokon belül helyre tudja állítani az összes figyelembe vehető sérülést – közölte a jó híreket Sharon.

- Akkor már csak egy dolog maradt: hívd a mesterem! – utasította a lány.

Az M.I. rábólintott, aztán létrejött az adatátvitel. Csak egy mély, alig érthetőre torzított hang fogadta őket, ahogyan azt eddig is megszokhattál a Sötét nagyúrtól, aki már a kezdetektől a háttérben ül és igazgatja az ügyüket.

- Hallottam a történeteket. Érzem benned az aggodalmat – jelentette ki a Mester.

- Idetalált az univerzum legerősebb faja, mégis miért ne aggódhatnék?

- A Nafaren nem a mi problémánk – szögezte le a torz, mély hang forrása.

- Akkor mégis kié?! – érdeklődött a maga lobbanékony módján a fiatal.

- Már elnézést, de sikerült számottevő kárt tenni benne? – érdeklődött a Sötét mester.

- Nem – vett egy mély levegőt a lány.

- Van bármiféle kilátásunk a megsemmisítésére?

- Nincs – hangzott a sajnálatos felelet.

- A túlélésünk szempontjából számítana bármit is, ha sikerülne elpusztítani?

- Aligha... – kezdte belátni a Sötét mestere igazát a lány.

- Akkor miért aggódsz érte ennyire? Vannak dolgok, melyek ellen nem tehetünk.

- De kell lennie valamiféle megoldásnak... – rázta a fejét rendületlenül.

- Ha sikerrel járt a tervünk, teljes egészében mi uraljuk majd ezt a galaxist. A II. Birodalmi Flotta kevés adóból van, ezért a mérete csak a harmada annak, ami az egykori Darth Sidious idején létezett. Mi változtatni fogunk mindezen. Csak az új flotta felalítása után törődhetünk ezzel az igen távoli problémával.

- Azt tényleg nem mondták, hogy mikor jönnek... lehet, hogy még évszázadok.

- Éppen ezért kell továbbra is a jelen gondjaival törödnünk, ifjú tanítványom. Ha jól sejtem, Ray Aratan nem élte túl az összezsapást, és Rea Ti'von elfogása kudarccal zárult.

- Ez így igaz, mesterem – hajtott fejet a lány, pedig nem is láthatta őt.

- Sebaj, később újra próbálkozunk majd. Aratan elvesztése azonban már más... nem volt könnyű kézre keríteni, és irányítóchipet ültetni az agyába. Ez volt az egyetlen dolog, ami visszatartotta az Örökös megölésétől. Mivel másban nem bízok, ezért legközelebb te fogod az élvonalra vinni a bőrdet.

- Ezért létezem – bólintott szelíden a fiatal.

- Igen, immár ez az egyetlen rendeltetésed, ifjú Darth Lizara...